

Innspill til «Tannhelseutvalget»

Jeg er tannlege som er utdannet fra UiO og praktiserer i Larvik.

Jeg er født og oppvokst i Oslo, men fant ut at jeg ville komme meg unna til en mindre by, av mange årsaker, og har dermed havnet – mer eller mindre tilfeldig – der jeg er nå, og trives godt med det.

Jeg har som mange andre som flytter fra storbyen og ut til distriktene, følt på tankene om å flytte tilbake hjem igjen. Det som har hindret meg i aller største grad, er at jeg i min yrkeshverdag ville risikere å miste den store bredden - men også dybden - i faget, som jeg verdsetter veldig høyt og trives veldig godt med.

Jeg tror jeg ville mistet mye av faget mitt av diverse årsaker, men kanskje mest på grunn av den store tettheten av spesialister som nødvendigvis tar unna de utfordrende og spennende arbeidsoppgavene, og etterlater det som ikke gir faglige utfordringer og muligheter for utvikling, til oss allmenntannlegene.

Det å kunne hjelpe pasienter med en mer kompleks utfordring, se tilfredstilelsen, og vite at man er behøvd på grunn av sine faglige og menneskelige ferdigheter, er noe som vanskelig kan erstattes med noen annen følelse, for meg.

For at en tannlege som jobber i distriktet, er det å kunne mestre arbeidsoppgaver som spesialistene utfører i storbyene, helt avgjørende for pasientenes munnhelse. Det eliminerer lange reiseveier, akutte plager, og ikke minst køer hos de få spesialistene som er i områdene. Som nevnt, gjør det også at jeg finner det enda mer interessant å holde meg der jeg er.

Slik som HELFO er i dag, så følger en rekke refusjonsrettigheter behandlerens autorisasjonsnummer, og ikke pasienten. Enkelte takster kan nemlig kun utløses av spesialister. Dette er et hinder for distriktstannlegens viktige arbeid. For å kunne gi pasienten en rettighet (les: behandling) og økonomisk stønad fra HELFO, som de i utgangspunktet har krav på, må denne pasienten henvises. Den samme behandlingen kan nemlig utføres på en annen pasient som ikke har HELFO-rettigheter, uten hinder.

Slik blir altså reguleringen av at allmenntannlegen ikke skal kunne bruke alle takster i HELFO-systemet, et problem som både skaper køer hos spesialister, og dårligere tilbud til pasientene. Samtidig gjør det at enkelte svært gode behandlingsalternativer ikke utforskes og beherskes av allmenntannleger, fordi de ikke kan gi dette til majoriteten av pasientene likevel. Dette svekker indirekte den norske tannlegestandens faglige nivå. Det kan umulig ha vært intensjonen når dette systemet ble etablert, men det er slik den fungerer den i praksis den dag i dag.

Jeg kommer med dette innspillet for å belyse at allmenntannlegen er en stor faglig ressurs, som begrenses helt unødvendig. Allmenntannlegen må ikke hindres i å få utført faget sitt, fordi en pasient skal få stønad til behandling. Det gir ingen mening.

Mvh

Faruk Surbehan